tarkuſt, ja wägge kidame, agga ei mitte ükspäinis ſuu ja ſannaga, waid ka tõe ja teggudega. Jummal armastab üht rõõmſat andjat, ütleb Paulus, ja kes Jummala armu, helduſt, tarkuſt ja wägge nenda kulutab, et ta waeste peäle armu heidab, nende palwet, kes temma jureſt abbi otſiwad, heldeste kuleb; head nou neile annab, kes jo monda asjata katſunud ja kelle nou nüüd ennam ei hakka; ja kes omma ſurema jouga teiste nõrkuſt toetab: ſe on tõeste ſe rõmus andja, kedda Jummal armastab, ja kes õigel wiſil Loja armu ja helduſt kidab, ja temma tarkuſt ja wägge üle keige asjade ſureks peab. Innimene küſwab; agga Jummal annab leikuſt. Sellepärraſt ütleb Paulus etteloetud epiſtlis: Jummal on wäggew keik armu rohkeste teile andma, et teie ikka keikis keigega rahhul ja rohked woite olla keige hea tõele. Et ta ſedda ka ſell ſuwwel ja süggiſel teinud ja omma kalli leikuſe-andidega meid rõmustand; ſelle eeſt peame tedda kiitma ja tännama, ja ſedda tännaſt pühha ſelle wiſiga pühhaks piddama, et ennaſt temma ette allandame ja ütleme: temma arm on meie ſalweſid täitnud, temma heldus meile leiba andnud, temma tarkus meie ja meie lomade ette murret kandnud, ja temma wäggi meid monne kahjo eeſt hoidnud, mis kartſime, ja monda hädda meiſt ärra põernud, mis jo enneste peäle näggime tullewad.

Se eeſt on nüüd meie kohhus, nendaks kuida ütlin, Jummalat kita, tännada ja temma ſanna kuulda; et küll üks ja tõine kaebab, ja peab kaebama, ſeſt et temma ei leikand, mis temma lõtis leikada, egga ſanud ſedda enneſele